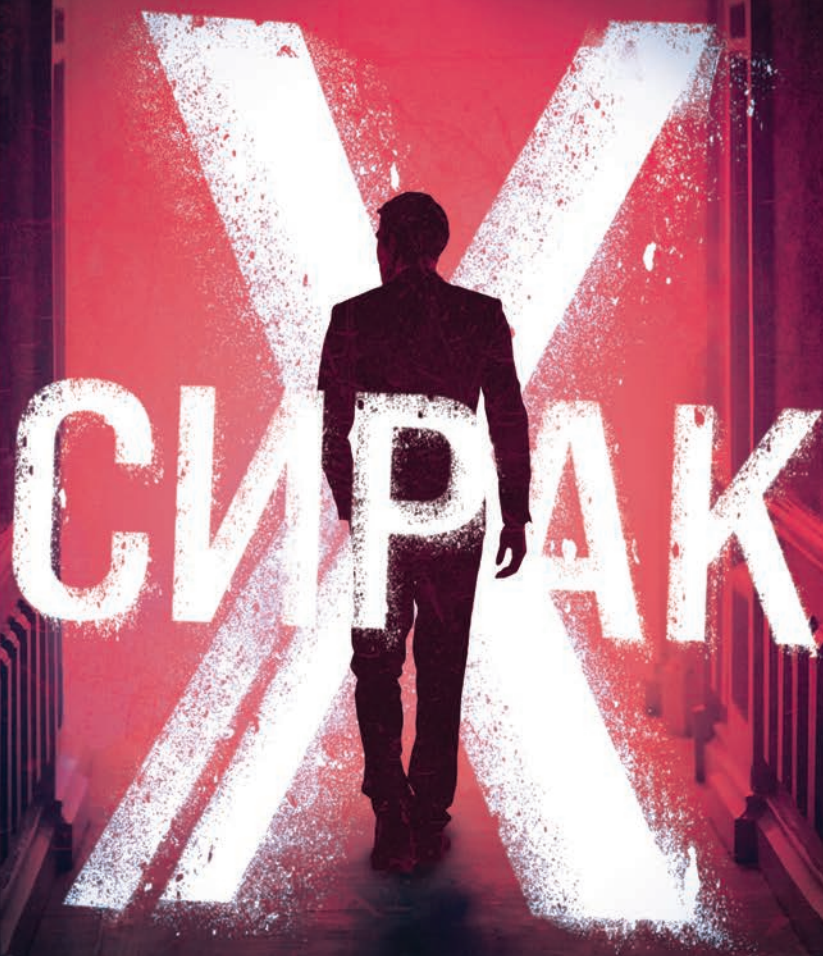

ГРЕГ ХЪРУИЦ

Еван Смоук заслужава своето място в трилъровата зала на славата.
Прочетете тази книга. После ще ми благодарите.

– Дейвид Балгачи

ГРЕГ ХЪРУИЦ

X СИРАК

Превод от английски
Любомир Мартинов

beni
TORIAL

София, 2022

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея
под каквато и да било форма е забранено
без писменото съгласие на издателство Venitorial.
Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата
и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.
Това е художествено произведение.
Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките
са плод на авторското въображение и нямат връзка с реални такива.
Всяка прилика с реални събития, организации или личности, живи или
мъртви, е напълно случайна.

ORPHAN X
Gregg Hurwitz
Copyright © 2016 by Gregg Hurwitz

Сирак X
© Любомир Мартинов, превод от английски, 2022
© Биляна Славкова, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2022
© Venitorial, издател, 2022
ISBN 978-619-7639-14-8

За всички лоши момчета и момичета, нарушители на правилата и пазители на реда – Филип Марлоу и Сам Спейд, Брус Уейн и Джейсън Борн, Бонг и Булит, Джо Пайк и Джек Рийчър, Хоук и Травис Макгий, Сегемте самураи и Великолепната седморка, Мак Болан и Франк Касъл, тримата Джоунс (У. Крийзи, Рамбо и Макклейн), капитан Ахав и Гай Монтаг, Майк Хамър и Пол Кърси, Самотния реинджър и Сянката, Робин Хуг и Ван Хелсинг, Беоулф и Гилгамеш, Елън Рипли и Сара Конър, Персей и Кориолан, Хана и Ханибал, Мъжа без име и Професионалиста, Паркър и Луси, Аря Старк и Джордж Старк, Пайк Бишъп и Хармоника, Ланселот и Ахил, Шейн и Снейк Плискин, Итън Едуардс и Бил Мъни, Джек Бауър и Ремонтъора Джек, Убиеца и Убийцата, Зоро и Зеления стършел, Декстър и Лудия Макс, Мръсната гузина и Мръсния Хари, Терминатора и Госпожа Отмъщение, Хладнокръвния Люк и Лукас Дейвълпорт, Логан 5 и Джеймс Хаулет – Логан, Ви и Вик Маки, Хартиган и Марв, Шерлок и Лутър, Вероника Марс и Селина Кайл – затова че са толкова лукави, че чак са добри.

GREGG HURWITZ

18 September 2021

To my Bulgarian readers,

I'm so happy to introduce Orphan X to you for the first time. This character - Evan Smoaks - means more to me than any other I've created, and I consider it an honor to have his stories translated into Bulgarian.

He is a dangerous and just individual who fights corruption and bullies on behalf of the desperate and powerless. I hope you'll come along for the ride. He'll need all the help he can get.

Happy reading, -

Los Angeles

18 септември 2021 г.

На българските ми читатели,

Толкова се радвам да ви представя Сирак Х за първи път. Този герой – Еван Смоук – означава за мен повече от всеки друг, когото съм създал, и за мен е чест историите за него да бъдат преведени на български.

Той е опасна и справедлива личност, която се бори с покварата и потисниците от името на отчаяните и безсилните. Надявам се да го придружите в приключенията му. Той има нужда от помощта ви.

Приятно четене,
Грег Хървиц

Лос Анджелис

Рипли: Това, което стори, е грешно.

Лутър: Да, знам.

Рипли: Тогава защо го направи?

Лутър: Щото е правилно.

„Лутър“ от Нийл Крос

ПРОЛОГ

ЖЕСТОКИ ИЗПИТАНИЯ

Дванайсетгодишният Еван стои неподвижен на удобната предна седалка на черния седан и се вози мълчаливо. Бузата му е порязана, а челото – посинено. Топла кръв се стича по шията му и се смесва с потеклата от паника пот. По китките си има пресни следи от белезници. Сърцето му бие, главата му пулсира.

Напряга се с всички сили да не издаде и стон. В колата е само от пет минути. В купето мирише на скъпа кожа. Шофьорът му бе казал името си, Джак Джоунс. Но нищо повече.

Възрастен мъж, поне на петдесет и няколко години, с широко, красиво лице, нисък и здрав. Има набитата структура на кечър, а присвитите очи само допълват визията на бейзболист.

Джак изважда кърпичка от задния си джоб, изтръсква я и я подава на момчето.

– За бузата ти.

– Кръвта ще я изцапа – казва Еван, гледайки финия плат.

– Няма проблем – отговаря Джак с развеселено изражение.

Еван избърсва лицето си.

Той бе най-дребното от децата и винаги го избираха последен, когато се деляха на отбори да играят някакъв спорт. Премина серия от жестоки изпитания, за да бъде избран и да се озове на тази седалка.

Никое от тях не знаеше какво да мисли за Мистериозния мъж, когато се появи за пръв път край напуканото баскетболно игрище и остана да гледа как момчетата играят и се бият. Скрит зад очила „Рейбан“, той прокараваше пръсти по телената ограда и пушеше цигара след цигара. Ходеше бавно, никога не бързаше и въпреки това винаги изчезваше толкова бързо, колкото и се появяваше. Теориите бяха много – той бе педофил, богат бизнесмен, търсец да осинови дете, търговец на човешки органи на черния пазар, вербовчик на някоя банда.

Еван е готов да поеме риска. Изчезнал е, сякаш са го отвлекли с летяща чиния. Тежко изпитание, да – някакъв вид вербовка, но за какво, Еван все още няма идея.

Знае само, че където и да отива сега, ще бъде по-добре от това, което оставя зад гърба си в Източен Балтимор.

Стомахът му изкъркорва, което го кара да се чувства неловко дори тук и сега. Оглежда се в страничното огледало. Изглежда недохранен. Може би там, където отива, храната ще бъде в изобилие.

Или пък храната ще бъде самият той.

Събира кураж. Прочиства си гърлото.

– Какво искате от мен?

– Още не мога да ти кажа. – Джак кара известно време, без да пророни и дума, докато не осъзнава, че този отговор не е задоволителен за дете в позицията на Еван. –

Може би няма да ти кажа всичко веднага, но никога няма да те излъжа – добавя той с почти извинителен тон.

Еван го изучава с поглед. Решава да приеме казаното от него за чиста монета.

– Ще боли ли?

Джак продължава да шофира и гледа с празен поглед напред.

– Понякога – отвръща.

1.

ИНИЦИАТИВАТА ЗА СУТРЕШНИТЕ НАПИТКИ

След като взе комплект заглушители за пистолет от търговец на оръжия в Лас Вегас с девет пръста на ръцете, Еван Смоук се насочи към дома си със своя форд пикап. Правеше всичко по силите си да не се разсейва от раната от нож.

Порезната рана на предмишницата му бе получена при схватка на паркинг за камиони. Обикновено не обичаше да се замесва в нищо и с никого извън мисиите си, но там едно петнайсетгодишно момиче се нуждаеше отчаяно от помощ. Той бе превързал порязаното място с един от чорапите си и бе стегнал възела със зъби, за да не потече кръв по таблото на автомобила. Щеше да се погрижи както трябва за нея, след като се прибереше вкъщи.

Колко щеше да е хубаво да се върне у дома... Не бе спал ден и половина. Мислеше си за бутилката тройно дестилирана

водка в камерата на хладилника „Съб-зиро“. Мислеше си за горещ душ и за меките чаршафи на леглото. Мислеше си за телефона в жабката, който трябваше да звънне скоро. Движеше се на запад през задръстените улици на Бевърли Хилс и пое по Уилшърския коридор. По протежението му от двете страни има високи жилищни блокове, които в Лос Анджелис се броят за небостъргачи. Неговата сграда с цветистото име „Дворцови възвишения“ бе най-източната от редицата, заради което горните ѝ етажи позволяваха панорамна гледка към центъра. Не бе реновирана от 90-те и имаше вид на старомодно здание за заможни купувачи, с лъскави висящи медни полилеи и мрамор в цвят съомга. „Дворцови възвишения“ не бе нито шикозно, нито модерно място в град, където всичко се въртеше около тези две неща, но пасваше идеално на нуждите на Еван. То привличаше старомодните богаташи – хирурзи, старши партньори в компании, пенсионери с посивели коси и дългогодишно членство в голф клубове. Преди няколко години един посредствен пойнтгард на „Лейкърс“ се премести да живее там и донесе със себе си досадни петнайсет минути слава на комплекса. Скоро обаче бе продаден на друг отбор и това позволи на живущите там да се отдадат отново на комфорта на спокойния живот, далеч от светлините на прожекторите.

Еван премина през входната арка и направи жест на пиколото, че ще паркира сам, след което зави по рампата, водеща към подземния паркинг. С лекота спря пикапа си на намиращото се между два бетонни стълба паркомясто, до което почти не достигаше светлината от флуоресцентните лампи на тавана.

В уединението на автомобила развърза чорапа от предмишницата си и погледна разреза. Раната бе чиста по ръбовете, но неприятна на вид. Засъхнала кръв бе полегнала по косъмчетата, но на самия разрез не се бе съсирала напълно. Беше повърхностна. Шест шева, може би седем.

Извади телефона си от жабката. Протекторът му беше направен от твърда гума, фибростъкло и закалено

стъкло. Винаги го държеше достатъчно близо до себе си, за да не изпускат позвоняване.

Винаги.

След като погледна в огледалото за обратно виждане, за да е сигурен, че гаражът е празен, той излезе от колата и се преоблече в един от черните анораци, които държеше съгнати зад седалката. Заглушителите бяха в хартиена пазарска торба. Той метна окървавените риза и чорап върху тях.

След като провери батерията на телефона си (две чертички), го пъхна в предния си джоб и се качи до първия етаж по стълбите. Преди да отвори вратата към фоайето, си пое дълбоко дъх, за да се подготви да премине от единия свят в другия.

Трийсет и две стъпки от вратата до асансьора, после бързо нагоре и се измъкваше чист.

Тръгна през фоайето; хладният въздух миришеше на свежи цветя. Обувките му скърцаха, докато стъпваше по плочките. Усмиваше се любезно на съседите, които сновяха из оживеното фоайе с пазарски торби или говореха по телефона. Еван бе в средата на трийсетте си години, в добра форма, макар и не толкова мускулист, че да се набижда на очи. Просто обикновен, неособено красив мъж.

„Дворцови възвишения“ се гордееше с мерките си за сигурност. Една от тях бе, че асансьорът се контролираше от охраната. Еван направи знак на пазача, който седеше облегнат на стола си зад висок плот и следеше множество монитори.

– Двайсет и първи етаж, ако обичаш, Хоакин – каза Еван.

– Просто кажете „за мезонета“ – чу се глас зад него. – Това е етажът с мезонетите. – Една ръка го сграбчи за ранената предмишница и Еван почувства парещ болка под анорака си.

Той се обърна към съсухрената, тантуреста жена до себе си, Айда Розенбаум от апартамент 6-Г, и се насили да се усмихне.

– Предполагам, че е така, госпожо.

– А освен това – продължи тя – имаме среща на домсъвета в конферентната зала на десетия етаж. Ей сега започва. Доколкото си спомням, вие пропуснахте предишните три. – За да компенсира загубата на слух, говореше удивително високо и всички във фоайето разбраха, че Еван е там.

Асансьорът пристигна с иззвъняване.

Хватката на госпожа Розенбаум се затегна. Тя втренчи властния си поглед в Хоакин.

– Той ще отиде на срещата на домсъвета.

– Чакайте! Задръжте асансьора! – Жената от 12-Б, Мия Хол, отвори с гупе стъклената входна врата. С едната ръка гържеше сина си, а от другата се люлееше тежка чанта. Същевременно тя бе заклецила айфона между бузата и рамото си.

Еван въздъхна изтощено и внимателно освободи ръката си от хватката на госпожа Розенбаум, когато влязоха в асансьора. Усети как кръвта потича отново и платът на грехата залепва за кожата му. Мия пееше на телефона, докато бързаше към тях, гърпайки осемгодишното си дете за ръката: „Честит рожден ден на теб. Съжалявам, че колата ми се счупи и отидох на майстор, който ми каза, че ми трябва нов дискови спирачки, струващи майка си и баща си. Съжалявам, че не успях да взема Питър от училище и се наложи да отиде при приятел, заради което забравих да ти остава съобщение по-рано. Честит рожден ден на теб“.

Като приключи, отлепи бузата си от телефона и той падна в обемистата ѝ чанта.

– Извинявайте! Извинявайте. Благодаря. – Влезе бързо в асансьора и се провикна: – Здравей, Хоакин. Нямаме ли среща на домсъвета?

– Определено имаме – отсече госпожа Розенбаум.

Хоакин вдигна вежди към Еван, все едно казваше „Съжалявам, братко“, след това вратите се затвориха. Пар-

фломът на Айда Розенбаум бе задушаващ в тясното пространство.

Не след дълго тя наруши относителната тишина.

– Всички постоянно са заболели поглед в телефоните си – каза на Мия. – Знаете ли кой предсказа това? Моят Хърб, лека му пръст. Каза: „Един ден хората ще говорят с екрани по цял ден и за целта дори няма да са нужни други човешки същества“.

Докато Мия отговаряше на подадената реплика, Еван погледна надолу към Питър, който се бе втренчил в него с черните си като възлен очи. Фината му руса коса бе пригладена по главата, с изключение на един кичур отзад, който стърчеше, опълчвайки се на гравитацията. На издаденото му чело имаше цветна лепенка. Той наклони глава и погледна към крака на Еван, който усети хладен въздух по голия си глезен. Липсващият чорап. Пристъпи така, че да скрие издайническата пролука от погледа на момчето.

Дочу гласа на Мия.

Тя очевидно му бе задала въпрос. Погледна към нея. По горната част на носа имаше беди лунички, а блестящата ѝ кестенява коса бе гъста и стърчеше на всички страни. Той бе свикнал да я вижда във френетичното състояние, в което изпадат самотните родители – с бримки по чорапите, леко загъхана да жонглира с ученическа раница и кутия за обяд с щампа на Батман, – но осветлението в асансьора я караше да изглежда някак си различно.

– Моля? – каза той.

– Не мислите ли? – попита тя, докато разрошваше енергично косата на Питър. – Животът щеше да е скучен, ако няхмахме около себе си други хора да усложняват всичко.

Еван почувства, че ръкавът му е мокър на предмишницата.

– Разбира се – отговори.

– Мамо, мамо! Лепенката ми пада.

– Ето какво имам предвид – обърна се Мия към госпожа Розенбаум, която не отвърна на усмивката ѝ. Мия заровичка в чантата си. – Имам още някъде тук.

– От тези с мъпетите – настоя Питър. Той имаше презгав глас, който вероятно би подхождал на по-възрастен човек, а не на осемгодишно дете. – Искам Животното.

– Животното ти е на главата.

– Тогава Кърмит.

– Кърмит бе тази сутрин. Мис Пиги?

– В никакъв случай. Гонзо.

– Имаме Гонзо!

Докато Мия залепяше новата лепенка с палците си и едновременно с това целуваше Питър по главата, Еван рискува да хвърли бърз поглед надолу към ръкава си. Кървеше през него, черният плат бе потъмнял значително. Помръдна се и заглушителите се удариха с металически звън един в друг в хартиената пазарска торба, която висеше до него. На торбата се бе появило мокро петно – кървавият чорап течеше. Стисна зъби, обърна торбата и я остави на пода с петното към стената.

– Еван, нали? – Мия отново насочи вниманието си към него. – С какво казахте, че се занимавате?

– Вносител.

– О! На какво?

Той погледна към дисплея, показващ номерата на етажите. Асансьорът сякаш едва пълнеше.

– Промислени почистващи препарати. Търгуваме главно с хотели и ресторанти.

Мия се облегна с едното рамо на стената. На блейзъра ѝ менше липсваше копче и широката пролука в областта на ревера отваряше щедра гледка към ризата ѝ.

– Е? Няма ли да ме питате аз какво работя? – Тонът ѝ бе закачлив, но без да стига до флирт. – Така се завързва разговор.

Окръжен прокурор в съда в Торанс. Овдовяла преди пет години и нещо. Купила си малко жилище на дванайсетия етаж преди няколко месеца с остатъка от парите от застраховката „Живот“.

– Какво работите? – усмихна се любезно Еван.

– Аз съм окръжен прокурор – каза тя с престомена претенциозност. – Така че по-добре внимавайте в картинката.

Той се постара да ахне изразително, за да ѝ покаже колко е впечатлен. Тя кимна доволно и извади от чантата си мъфин с маково семе. С крайчеца на окото си Еван забеляза, че Питър отново се е втренчил любопитно в голия му глезен. Асансьорът спря на деветия етаж. Влязоха група съкооператори, предвождани от Хю Уолтърс, известен с монолозите си председател на домсъвета.

– Отлично, отлично – каза той. – Важно е да се представим добре на срещата тази вечер. Ще гласуваме за това какви напитки да предлагаме сутрин във фоайето.

– Всъщност аз... – понечи да каже Еван.

– Обикновено или безкофеин.

– Кои изобщо пие безкофеиново? – попита Лорили Смитсън от 3-Ф, чието лице бе придобило котешко изражение от десетилетия пластични операции.

– Хората с аритмия – намеси се госпожа Розенбаум.

– Стига де, Айда – отвърна Лорили. – Говорих ми така нагменно само защото съм красива.

– Не, говоря ти така, защото си глупава.

– Предлагам да има комбуча – включи се в разговора Джони Мидълтън от 8-Е. Този четиресет и няколко годишен мъж с присадена коса се бе нанесъл преди няколко години с овдовелия си баща, пенсиониран финансов директор. Както винаги Джони бе облечен с горнице на анцуг с щампата на клуба по смесени бойни изкуства, в който тренираше – или поне за който говореше непрестанно – през последните две години. – Съдържа пробиотици и има противовъзпалителен ефект. Много по-здравословен е от безкофеиновото кафе.

Още няколко души влязоха в асансьора и Еван бе избутан от тълпата до задната стена. Кожата му настръхна, кръвта му забуча нетърпимо. Успяваше да запази самообладание във военни зони и всякакви опасни ситуации,

но баналният разговор в „Дворцови възвишения“ направо го изкарваше от равновесие. Мия отклони погледа си от мъфина, който чоплеше, и въртна очи, колкото да му демонстрира собствената си досада.

– Не сте се вясвали много напоследък, господин Смоук – подхвърли Хю със заучено надменно изражение. Той гледаше изпитателно през очила с черни рамки, които бяха толкова старомодни, че вече се бяха върнали на мода. – Искате ли и вие да гадете мнение по въпроса с унициативата за сутрешните напитки?

Еван прочисти гърлото си.

– Не горя от желание за комбуча.

– Може би ако тренирахте от време на време, вместо да си играете с електронни таблици по цял ден... – измънка под носа си Джони достатъчно високо, че да бъде чуто от всички. Подигравката предизвика сподавен смях у Лорили и остъгителни погледи от други.

Еван направи всичко възможно да запази спокойствие и впери поглед надолу. Петното по ръкава му се увеличи. Той небрежно кръстоса ръце, за да прикрие кръвта.

– Блузата ви – прошепна Мия. Наведе се към него и той усети приятния аромат на лосион с лимонена трева. – Мокра е.

– Залях я с нещо в колата – отвърна Еван. Тя не откъсна поглед от ръкава, затова той добави – Гроздов сок.

– Гроздов сок?

Асансьорът спря рязко.

– Еха – възкликна Лорили. – Какво стана?

– Може би сте натиснали случайно бутон за аварийно спиране със силиконовите си устни – заяде се госпожа Розенбаум.

Всички започнаха да се суетят като животни в клетка. Еван долови нещо, което му грабна вниманието, с периферното си зрение. Питър се бе навел, а малките му пръсти хванаха подгъва на панталона и го повдигнаха, за да разкрийт така вълнуващия за детето гол глезен. Еван

гръпна крака си и неволно срита пазарската торба. Един от заглушителите за пистолет се изтърколи с металноческо тракане на пода.

Питър се ококори, сграбчи заглушителя и го натика обратно в чантата на Еван.

– Питър – извика Мия. – Стани! Не се пълзи по пода. Какво си мислиш, че правиш?

Той се изправи боязливо и закърши пръсти.

– Изпуснах нещо – каза Еван. – Той просто го вдигна.

– И какво ще да е това нещо? – попита Джонни.

Еван реши да остави въпроса без отговор.

Джони най-накрая освободи червения лост и асансьорът продължи да се движи нагоре. Когато стигнаха го десетия етаж, Хю задържа вратата. Погледна към Питър, после към Мия.

– Да разбирам ли, че не сте уредили кой да го гледа?

Осемте жени наоколо се наежиха.

– Аз съм самотна майка – отговори Мия.

– Правилата на домсъвета изрично гласят, че деца не се допускат на събрания.

– Ами хубаво, Хю – на лицето на Мия се изписа усмивка. – Ще загубите един глас по въпроса с висящите бегонии при басейна.

Хю се смръщи и влезе с другите в залата. Еван понеци да изостане с Мия и Питър, но госпожа Розенбаум пак склочи ръката си на предмишницата му и отново разкървави раната, която тъкмо бе почнала да образува коричка.

– Хайде – подкани тя. – Ако живеете в тази сграда, ще вземете участие като всички други.

– Съжалявам – отвърна Еван. – Трябва да се захващам пак с електронните таблици.

Той се освободи от хватката на госпожа Розенбаум. Сбръчканите ѝ длани бяха оцанани с кръвта му. Погаде ѝ другата си ръка и използва здрависването, за да изтрие кръвта от пръстите ѝ, после се гръпна, за да се затворят вратите на асансьора.

Щом потеглиха отново, Мия прибра остатъка от мъфина си в хартиената опаковка, пушна я в чантата си, погледна към тавана и въздъхна. Изкачваха се в мълчание; Еван гържеше хартиената торба, чиято горна част бе навил, за да прикрие петното. Беше завъртял крака с липсващия чорап и окървавения ръкав към стената.

Питър гледаше с празен поглед напред. Стигнаха до дванайсетия етаж, Мия пожела лека вечер и излезе, а Питър се завлече след нея. Вратите тъкмо бяха започнали да се затварят, когато малка ръка се провря между тях. Те заковаха на място и отново се отвориха.

Зад тях се подаде лицето на Питър със сериозно изражение, прекалено сериозно за някого с лепенка с Гонзо на челото.

– Благодаря, че ме покри.

Вратите се затръшнаха, преди Еван да успее да отговори.

ТРЯБВА ЛИ ТИ ПОМОЩТА МИ?

Мъжа отникъде е легенда,
която се разказва само шепнешком.

Слуховете гласят, че в наистина безнадеждна ситуация той ще ви отърве дори от най-опасните ви врагове, без да иска нищо в замяна. Има само едно условие: да предадете номера му на друг нуждаещ се, на когото той да предостави услугите си.

Всъщност това не е никаква легенда.

Еван Смоук е човек с умения, ресурси и лична мисия да помага на хората, които няма към кого друго да се обърнат. Също така е човек с минало, криещо опасности.

Като дете той е избран, отгледан и обучен в секретната програма „Сирак“, разработена, за да създава съвършени професионални убийци. Еван е бил Сирак X. И е използвал всичко научено, за да излезне от програмата.

Но сега някой е по петите му. Някой със същите умения и подготовка. Някой, който познава Сирак X. Някой, който го настига и смята да използва единствената му слабост – работата му като Мъжа отникъде, – за да го открие и елиминира.

beni
TORIAL

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

9 786197 639148